

Розділ перший

Це я.

Ні, я не величезне чудовисько.

Я під величезним чудовиськом. Я той хлопець, що лежить на спині, поряд із геть розтрощеною битою. Я той прекрасний юнак, якого от-от зжеруть.

Сорок два дні тому я був звичайним тринадцятирічним підлітком на ім'я Джек Салліван. Мое життя було нудним, а в нецікавому містечку Вейкфілд нічого не відбувалося. Я не був *ані* героєм, *ані* крутым хлопцем, і точно не бився з гіантськими монстрами.

Ба, тільки подивіться на мене зараз! Тепер я відбиваюся від здоровенної потвори на даху супермаркету CVS. Отаке-от божевільне життя.

Та де там! Уесь світ просто збожеволів. Гляньте на розбиті вікна. Гляньте на ліани, які обплутали будинок, ніби в джунглях. Це все ненормально.

А я? Ну, я ніколи не був нормальним. Я завжди був *інакшим*, не таким, як усі. Розумієте, я сирота. Я мандрував усією країною — мешкав у різних будин-

ках з різними сім'ями. Аж допоки в грудні не оселився в цьому маленькому містечку.

Але всі ці переїзди зробили мене сильним, крутым і впевненим хлопцем, якому довіряють таємниці навіть дівчата. Переїзди зробили мене **ДЖЕКОМ САЛЛІВАНОМ**.

От трясця!

ОБЕРЕЖНО, МОНСТР АТАКУЄ!!!

Жах!

Мою голову ледь не розтрощив здоровенний кулак того монстра.

Я зараз на даху супермаркету, бо мені потрібен набір для ремонту окулярів. Це такий невеликий комплект інструментів, який часто купують батьки, коли окуляри зламалися. Я знаю, що це жалюгідна річ, однак у мене є рація, і наразі вона розтрощена. Щоб її відремонтувати, мені треба знайти дуже-дуже-дуже маленьку викрутку. А саме така маленька викрутка є в наборі для ремонту окулярів.

Взагалі я мав швиденько і без жодних перешкод дістатися супермаркету. Але є одна річ, яку я вже добре

второпав про життя після Монстр-Апокаліпсиса: ніщо не відбувається швиденько і без перешкод.

Це чудовисько одне з найбільш неприємних, лютих і жахливих створінь, яких я зустрічав досі. Воно просто...

Жах! Монстр трощить своїми великими кулаками дах, що не витримує і вкривається тріщинами, ніби тоненький лід. Під ногами все тряється. Я зашпортуюсь і падаю на свою кістляву дупу. Так, годі вже бути боксерською грушою для монстра. Годі! Розуміте, я вже досить довго слугував боксерською грушою для всього світу.

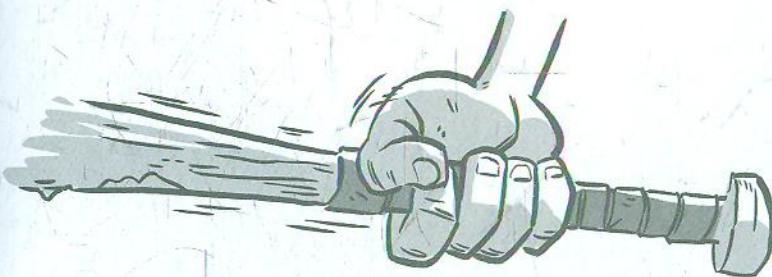
Не дуже весело, повірте.

Тому я буду боротися.

Я підводжуся.

Обтрашуюсь.

Беру до рук свою биту. Стискаю не дуже сильно, але й не надто розслабляю руку. Беру саме так, як навчають у Малій лізі бейсболу.

От тільки я не збираюся відбивати якийсь нещасний кручений м'яч... Я збираюся прикінчити монстра.

Ну, взагалі-то, перемагає монстр. Велетенська рука чудовиська хапає мене просто у повітрі. Порівняно з його лапищем, я наче маленький наперсток.

Я намагаюся міцно тримати свою биту (я називаю її «Луїсвільський різак»), але сильна хватка чудовиська не дає мені поворухнутися. Монстр підносить мене до своєї страшної морди. Густа слина, більше схожа на слиз, стікає з його губ. Він оглядає мене з голови до п'ят, а його широкі ніздри роздуваються, коли він вдихає мій запах. Я почуваюсь, як та білявка з фільму «Кінг-Конг». От тільки сумніваюся, що я подобаюся цій тварині, що вона хоче мене обійняти...

Монстр ще раз принюхується до мене. Від його видихів у мене розвівається волосся. Я відвертаюся, бо мене зараз знудить від його подиху. Агов, подаруйте хтось йому зубну щітку!

За ці сорок два дні я вже бачив не одного страшного монстра. Але такого зустрів уперше. Раніше жоден із них не роздивлявся мене, не нюхав і отак не вивчав.

І жоден не здавався таким жахливо *тіамущим*. Ну-тром чую, якимось шостим чуттям, що цей монстр на всі 100 % значно **ПРШИЙ** за абсолютне ЗЛО.

Мені здалося, що монстр усміхнувся. Але це, швидше, був зловісний вишкір, в якому ніби читалося: «Я тобі не звичайний монстр-людоїд. Я потворна мерзота, не-

осяжне зло. І отримаю насолоду, знищивши таку нікчему, як ти».

Чудовисько видає моторошний звук, від якого мороз проходить поза шкірою. Воно розкриває свою пащу, повну брудних зубів, між якими застягли шматки плоті. Я починаю брикатися і звиватися. Розуміючи, що мене от-от зжеруть, я, врешті, КУСАЮ його. Мої зуби впиваються в шкіру монстра. Я відчуваю, як він послаблює хватку. Цього досить, щоб схопити руків'я свого «різака», вирвати биту і...

Я гупаю битою по дебелому черепу монстра, аж поки він не починає ревти — його рик скидається на БЛА-АРГ!!! — цієї миті монстр розкриває долоню і...

О-ой...

Я падаю крізь діру в даху просто всередину супермаркету...

Я впав у відділ фаст-фуду. Швидко витрушуя печиво з пачки Oreo і закидаю до рота. М-м-м-м. Смакомат... Відчуваю, що воно вже черстве, але мені байдуже. Oreo — це Oreo. Та й зараз узагалі важко знайти нормальній перекус. До того ж уже настав кінець світу, тому можна брати все, що заманеться. А я ніколи не відмовлюся від такої можливості. Нізащо.

Я підводжуся і розвіраюся, оцінюючи становище.

Нога монстра займає майже весь магазин. Один палець помістився у відділі канцтоварів, а інший палець уперся у відділ з лаками для волосся і дезодорантами. Я зриваюся з місця, перестрибую через ногу чудовиська і біжу до виходу супермаркету. І там бачу саме те, по що прийшов.

Хапаю набір і ховаю його до кишені. Аж раптом...